

Φιλότη.) Πελοπν. (Λακων.): 'Απόγυρα 'ναι 'τοῦ ποῦ κάθεσαι καὶ δὲ σὲ θωρεῖ κἀνείς 'Απύρανθ. Πάμενε ἀπόγυρα νὰ μὴ μᾶς δῇ καὶ κἀνείς Φιλοτ. Οἱ ἐλαίές μας εἶναι ἀπόγυρα Λακων.

ἀπογυρεύω ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 46 — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γυρεύω.

'Αναζητῶ ἐνθ' ἀν.: 'Η γριῶ ἀπογύρευε τὸ τρυφερό της ταίρι. Συνών. ἀναγορεύω 4, ἀναγυρεύω 1, ἀναγυρίζω Β15.

ἀπογύρι τό, Ζάκ. Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 36 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. ἀπογύρ' Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀπογιούρι Πελοπν. 'πογύριν Κύπρ. 'ποῦριν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγυρος.

1) Πορεία, δρόμος γινόμενος στροφάδην, κυκλοτερῶς καὶ οὐχὶ κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν, λοξοδρομία Κύπρ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Νὰ πάμεν 'πὸ τὸ συντόμιν, γιατί 'ποῖδεῖ ἐν' 'ποῦριν Κύπρ. || Παροιμ.

Τὸ πογύριν ἔδει μίλιν, | τὸ συντόμιν ἔδει δκγὸ

(ὁ διὰ πλαγίων καὶ ἡπίων μέσων ἐνεργῶν ἐπιτυγχάνει ἀσφαλέστερον καὶ συντομώτερον τοῦ σκοποῦ του) Κύπρ. Συνών. ἀναγυρίδα 1, ἀνάγυρος (Ι) 1, ἀπογυρίδα 1, ἀπογύρισμα 1, ἀπόγυρος 1. Πβ. ἀναγυρία. β) Μεταφ. περιστροφή, ἐλιγμός, ἐπὶ λόγου Κεφαλλ. Κύπρ. — Λεξ. Βλαστ.: Τοῦ τὸ εἶπα μὲ τὸ 'ποῦριν! Κύπρ. Πές το ξάστερα, ἐγὼ δὲ βορῶ νὰ καταλάβω αὐτὰ τ' ἀπογύρια! Κεφαλλ. 'Αφῆσε τ' ἀπογύρια! Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἀπογυρία 1, ἀπογύρισμα 1 β. 2) Μέρος ἀπόκεντρον Πελοπν. Συνών. ἀπόγυρος 2. 3) Ἄνεμος πνέων οὐχὶ διαρκῶς ἐξ ἑνὸς σημείου, ἀλλ' ἐκ διαφόρων διευθύνσεων Ζάκ.

4) Περίοδος, γῦρος Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

'Εκάνανε οἱ γυναῖκες τ' ἀπογύρι

συντροφίες συντροφίες 'ς τὴ χώρα ἀντάμι

ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀπογυρίδα 2, βόλτα, γῦρος. 5) Μακρὰ περίοδος, ἀχανὴς ἔκτασις Κύπρ.: Ἄσμ.

Τόσον 'πογύριν θάλασσα πότε νὰ τὴν-ε-φράξω;

6) Τὸ περιλάκκωμα τῆς ἀμπέλου Κύπρ.: Πάμεν 'ς τὸ 'ποῦριν. Συνών. ἀπόγυρος 4. 7) Περιφραγμα ἐκ καλάμων ἐν τοῖς ἰχθυοτροφείοις πρὸς ἀπόκλεισιν καὶ ἀλειάν ἰχθύων Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

ἀπογυρία ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀπογυρία Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπογύρι.

1) Ἀπογύρι 1 β Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Μ' ἀπογυριές καὶ ξεπλανέματα | καὶ μὲ λογιῶνε ψέματα σὲ χώρισαν 'πὸ μένα.

2) Περιφορὰ εἰκόνος κατὰ τὴν λιτανεΐαν Κύθηρ.: Θὰ κάμωμε ἀπογυρία τὴν εἰκόνα.

ἀπογυρίδα ἡ, Ἀμοργ. Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Πάρ. Τήν. κ. ἀ. ἀπογυρ' δὲ Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπογυρία Κάρπ. ἀποῦρίδα Θήρ. Ἰκαρ. Κάρπ. ἀποῦρδὲ Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγυρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

1) Ἀπογύρι 1, ὁ ἰδ., Ἀμοργ. Ἄνδρ. Κρήτ. Κύθν. Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἀ.) Τήν. κ. ἀ.: Πάμε ἀπὸ τὸ δοταμὸ γιὰ νὰ μὴ γάνωμε ἀπογυρίδα Ἄνδρ. Ἐκαμα ἀπογυρίδα καὶ γι' αὐτὸ ἄργησα Ἀμοργ. Κάνω ἀπογυρ' δὲ Πάρ. (Λεῦκ.) || Ἄσμ.

'Εμάθα δὸ πῶς σ' ἀγαπῶ κ' ἐστέσα δὴ βαῖδα, μὰ 'γὼ 'μουνε μαργιόλικο κ' ἔκαμ' ἀπογυρίδα

Κρήτ. β) Καμπὴ δρόμου Ἰκαρ. Πβ. ἀπογύρισμα 2.

2) Ἀπογύρι 4, ὁ ἰδ., Θήρ. Κάρπ. κ. ἀ.: Κάνε μὴν ἀπογυρίδα κ' ἔλα Θήρ. || Ἄσμ.

Μπαίνει 'ς τὸ φόρο, πορπατεῖ καὶ κρουφοκαμαρώνει καὶ κἀν' ἀποδιαστική καὶ κἀν' ἀποῦρία

Κάρπ. 3) Περίμετρος, περιφέρεια Θήρ. Συνών. ἀπόγυρος 3.

ἀπογυρίδι τό, Κάρπ. Κύθηρ. Σίκιν. κ. ἀ. ἀποῦρίδι Θήρ. Κάρπ. Σίκιν. ἀποερίδι Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω, παρ' ὁ καὶ ἀποερίζω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ κατὰ τὸ κυκλοτερές κοσκίνισμα τῶν γεννημάτων ἐπιπολάζοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀκάθαρτα στοιχεῖα, σκύβαλα Θήρ. Κάρπ. κ. ἀ.: Ρίξε 'ς τοῖς ποῦλ-λες τ' ἀποῦρίδα Κάρπ. Ἐρριξα τ' ἀποῦρίδι 'ς τοῖς κόττες Θήρ. Συνών. ἀποκοσκινίδι, ἀποδερμωνίδι, κοσκινίδι. 2) Τὸ μετὰ τὸ κοσκίνισμα τῶν γεννημάτων ἐναπομένον ἐν τῷ κοσκίνῳ καθαρὸν γέννημα Κύθηρ. Σίκιν. 3) Τὸ περιτείχισμα ἀγροῦ ἢ ἀμπέλου Σίκιν.

ἀπογυρίζω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀπογυρίζ-ζω Χίος ἀπογυρίνιζω Σίφν. ἀπογυρίζω Σκῦρ. ἀπογυρίζου σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. ἀποῦρίζω Θήρ. Ἰκαρ. Κάρπ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίκιν. κ. ἀ. ἀποῦρίζω Κάρπ. ἀποερίζω Θήρ. 'πογυρίζω Κύπρ. Κῶς Ρόδ. Τήλ. 'πογυρίνιζω Σίφν. 'ποῦρίζω Ἰκαρ. Κάρπ. Κίμωλ. Κύθν. Κύπρ. κ. ἀ. ποῦρίζω Κάρπ. 'πεγυρίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'πεῦρίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'πιγυρίζω Ἰμβρ.

Τὸ μεσν. ἀπογυρίζω. Πβ. Περί δυστυχ. καὶ εὐτυχ. στ. 274 (ἐκδ. SLambros σ. 300) «ἀπογυρίζει τὸν τροχόν, βλέπει τὸν τριγυρίαν». Ὁ τύπ. ἀποερίζω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀπογέρνω.

Α) Ἀμτβ. 1) Κάμνω ἀπόγυρον, πορεύομαι στροφάδην, κυκλοτερῶς καὶ οὐχὶ κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν, παρεκκλίνω, παρακάμπω σύνθηθ.: Ποτὲ δὲν ἔρχεται δρίττα, πάδα ἀπογυρίζει ἀπὸ τὲς ἀπανάστρατες Κεφαλλ. Ἐποῦρισε γὰ νὰ πάη 'ς τῆς ἀγαπητιδῆς του γιὰ νὰ μὲν τὸν δοῦν Κύπρ. Γιὰ 'πιγύρ'σι, διέ, τί γίνιτι πίσου ἀπ' δὸν δοῖχον μας Ἰμβρ. || Παροιμ. Ἄν ἔξερα τὴν πέτραν ποῦ 'θεν νὰ κουτσουβλήσω, ἐποῦριξα 'πὸ 'ναν μίλιν (ἐπὶ τῶν ἀπροόπτων κακῶν) Κύπρ. Γυρίζει 'πογυρίζει τ' ἄλεσμα, 'ς τὸν μύλον του πααίνει (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ πρᾶξῃ ἄλλως, παρὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν μοιραίαν ὁδὸν) Κῶς || Ἄσμ.

Εἶπουν νὰ μὲν πάω 'σ-σω της, εἶπουν νὰ μὲν πατήσω, τὸ' ἐμέναν στράτα μού ἐνι, πόθ-θεν νὰ 'ποῦρίσω;

Κύπρ. Συνών. ἀναγυρίζω Α3. Καὶ μετβ. παρεκκλίνω τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τινος Ρόδ.: Ἄσμ.

'Σ τῆς ποθητῆς μου τὸ στενὸ 'πουκεῖ 'ποῦρίσετέ με.

Συνών. ἀναγυρίζω Β4. 2) Κάμνω στροφήν κατὰ τὸ ἔσχατον ὄριον τοῦ καλλιεργουμένου ἀγροῦ, ἐπὶ τοῦ ζευγηλάτου Κίμωλ.: Τώρα ἀπογυρίζει πίσω. Συνών. ἀπογέρνω Α5. 3) Κάμνω ἀντιστροφήν, γυρίζω ἀντιστρόφως Πόντ. (Τραπ.): Ἐγύρτσα ὁλόερα 'ς σ' ὅσπιτι κ' ὕστερα ἐπεγύρτσα. 4) Ἐπιστρέφω, ἐπανερχομαι Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Ἰκαρ. Κύπρ. Λέρ. κ. ἀ.: Πῆγε 'κεῖνος καὶ δὲν ἀπογύρ'σε ἀκόμη Σαρεκκλ. || Φρ. Ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾶς, νὰ μὴν ἀπογυρίσῃς! (ἀρά) Θράκ. || Παροιμ. Ἡ ἀανιὰ 'ποῦ-ρισε καὶ τῆς ἀανοῦς ἐπόκατο (αἱ διαβολαὶ καὶ συκοφαντίαι, ἀφοῦ κάμουν τὸν γῦρον των, ἐπιστρέφουν πάντοτε εἰς τοὺς ἐκτοξεύοντας ταύτας. ἀανιὰ = ἀβανιὰ, συκοφαντία) Κάρπ.

|| Ἄσμ. Ἀπογύρισε τὸ γιόμα | κ' ἔλα νὰ μὲ βρῇς 'ς τὸ στρώμα

Λέρ. Συνών. ἀναγυρίζω **A1**. 5) Περιφέρομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐποῦρίζετε ἢ δὲν ἐρχέσθε ἀκόμη; Συνών. ἀναγυρίζω **A2**.

B) Μετβ. 1) Κάμνω τινά νά γυρίσῃ ὀπίσω, δὲν δέχομαι προσφερόμενόν τι, ἀποποιῶμαι νά δεχθῶ τινά ἢ τι Κρήτ. Κυδων. Λέσβ. Σαμοθρ. Χίος κ.ά.: *Μ' ἀπογυρίζανε ἀπὸ τοῦ παπᾶ τὸ σπῖτι Κρήτ. Νὰ τὸ πάρῃς τὸ γλυκό, μὴ μ' ἀπογυρίσῃς Χίος Ἀπογεύτοι του, μὴ μ' ἀπογυρίσῃς Σαμοθρ. Μὴ μ' ἀπογυρίσῃς, γιατί ἔχον κόρις (τὸ ν' ἀποποιῆται τις νά δεχθῇ προσφερόμενον γλύκυσμα ἢ δῶρον θεωρεῖται δυσοίωνον διὰ τοὺς ἔχοντας θυγατέρας) Λέσβ. Συνών. ἀναγυρίζω **B3**. β) Δίδω τι ὀπίσω, ἐπιστρέφω τι πρὸς τινά Θράκ. (Μυριόφ. Σαρεκκλ.): *Θὰ σὲ δώσω καὶ τι, νὰ μὴ μὲ τ' ἀπογυρίσῃς Μυριόφ. Πηγύρ' σε τοὺς δὴ δροῖκα δως καὶ φῆς' δηνα Σαρεκκλ.* 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαι τινά ἢ τι Ἰων. (Κρήν.) Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ.ά.: *Τὸν ἀπογυρίζουνε, γιατί εἶναι χτικιάρης Μάν. Τὸν ἥλιο δάρεμον τὸν ἀποῦρίζουσέστα, ἐνῶ ἅμα βασιλέρη ὁ ἥλιος βγάνομε τὸ μαδῆλι (δάρεμον = τοῦλάχιστον) Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.**

Ἀφῶς μισᾷ τὰ γραμματα, τὲς τέχνης ποῦρίζει, τίτσιρος τῷ ἀνυπόλυτος ἄρκον ἐν-νά γυρίζῃ (τίτσιρος = γυμνός· ἄρκον = αὔριον) Κύπρ. 3) Γυρίζω πρὸς τὰ ἐντὸς τὴν ἄκραν ἐνὸς ὑφάσματος καὶ τὴν ράπτω Ἰμβρ.: *Δοὺν 'πιγύρ'σα δοὺν πονδῶ'ρου κὶ δοὺν γάζουσα.* 4) Κάμνω τινά νά κάμῃ στροφὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποστρέφω τινά Σῦρ.: *Τ' ἀπογύρισα τὰ πρόβατα.* 5) Ἀναστρέφω τὸ χῶμα καλλιεργῶν ἀγρὸν ἢ ἀμπελῶνα, ἀνασκάπτω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κύπρ. κ.ά.: *Ἀρκον ἐν-νά ποῦρίζωμεν τ' ἀμπελῖν Κύπρ. Σῆμιρα ἀπογύρ'σα τοῦ χονδράφ' Ζαγόρ. Συνών. ἀναγέρνω **A1β**, ἀναποδογυρίζω **1γ**.* 6) Ἀντιστρέφω Λεξ. Πρω.: *Μὴν ἀπογυρίζῃς τὰ λόγια σου.* 7) Μεταστρέφω τὴν ιδέαν τινός, τοῦ ἀλλάζω γνώμην Λεξ. Δημητρ. 8) Σείω κυκλοτερῶς τὸ κόσκινον, ὥστε νά ἀνέλθουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καθαριζομένου γεννήματος (σίτου κτ.) αἱ ἄχρηστοι οὐσίαι, τὰ σκύβαλα Θήρ. Κάμπ. Κύθν. Κύπρ. Σίκιν. Τήλ.: *Ἀπογύρις' τὸ σιτάριν νὰ τ' ἀλέσωμεν Κύπρ. Ἀπογυρίζω τὸ κριθάρι Κύθν. Ἀπογυρίζομε τὸν ἀρακά Θήρ. Καὶ ἄνευ ἀντικ. Κάμπ. Σκῦρ.: Σοὺ καλὸτ' χη ξέρεις τοὶ ἀπογυρίζεις Σκῦρ. Κάομαι κὶ ἀποῦρίζω ποὺ τὸ πωρὸν Κάμπ. β) Λιχνίζω, λιχνῶ συμπληρωματικῶς τὸ γέννημα Κίμωλ. 9) Γυρίζω ὅλως διόλου, ἐντελῶς Κεφαλλ. Χίος: *Ἦτανε γυρισμένο τὸ παπούτσι σου καὶ τ' ἀπογύρισε Κεφαλλ. β) Ἀποπερατῶ τὴν ἀροτρίασιν δι' ἰσοπεδώσεως Μακεδ. (Κοζ.) 10) Περιέρχομαι Κεφαλλ. Ρόδ. Σίφν. Χίος κ.ά.: *Ἠπογύρισα ὅλη τὴ γειτονιά, μὰ ἐν ἡῶρα οὔτε ἓνα ἀβγὸ Χίος Ὁ Ἀντώνης θ' ἀπογυρίσῃ ὅλα τὰ σπῖτια Σίφν. || Ἄσμ.***

Καὶ μοναχὸς τὸ γύρισα μέσα τὸ μεσανύχτι, ἀπῆλτις τὸ πογύρισα, ὅφρις μ' ἐπηλοήθη Ρόδ. β) Περιφέρω τι, συνήθως εἰκόνα κατὰ τὴν λιτανεῖαν Σίφν.: *Τὸ πρῶι τήνε πογυρίντζουνε τὴν Παναγιά. Καὶ ἀμτβ. Θήρ. Τώρα ἀπογύρισε (ἐνν. ἢ εἰκόνα). γ) Περι-συνάγω Κάμπ.: Ἄσμ.*

Νὰ ξελαλῶ τὰ ἴδια σου, νὰ ὁσκῶ τὰ μικρά σου, νὰ ποῦρίζω τοὺς ἀρνοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀποκόβω. δ) Περιτειχίζω, ἐπὶ ἀγροῦ ἢ ἀμπελῶνος Σίκιν. Σίφν. ε) Περιφράσσω ἐν τοῖς ἰχθυοτροφείοις διὰ καλαμωτῶν τὸ μέρος, ἐνθα εἶναι συνηγμένοι οἱ περισσότεροι ἰχθύες πρὸς ἀπόκλεισιν καὶ ἀλιεῖαν αὐτῶν Στερελλ. (Μεσολόγγ.): *Ἀπογυρίζουνε τὴ γυροβολιά. 11) Μέσ. προσέχω, φροντίζω, φυλάττω τι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐὼ πάλι ἀποῦρίζομαι τὰ ροῦχα μου. Ἐσὺ δὲν ἀποῦρίζεσαι τὰ παπούτσια σου*

*καθόλου. Καὶ ἀμτβ. Ἀποῦρίζεται νὰ μὴ γουραστῇ. Συνών. ἀναγυρίζω **B1ε**. β) Σέβομαι τινά Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Μὰ δὲ δὴν ἐποῦρίστηκα δὰ κ' ἐὼ, μόνον τ' εἶπα τὰ 'χε καὶ τὰ δὲν εἶχε.**

ἀπογύρισι ἢ, ἀμάρτ. ἀποῦρισι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω. Τύπ. ἀπογύρισις καὶ παρὰ Βλάχ.

Τὸ ν' ἀποφεύγῃ τίς τι, προσοχή: *Τὸ καλύτερο δρᾶμα ν' ἢ ἀποῦρισι.*

ἀπογύρισμα τό, Θήρ. Κάμπ. Κίμωλ. Μακεδ. Σκῦρ. Χίος ἀποῦρισμα Κάμπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπιγύρισμα Μακεδ. πογύρισμα Νίσυρ. πογύρισμα Κύπρ. πιγύρισμα Μακεδ. πιγύρ'σμα Ἰμβρ. Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

1) Ἀπογύρι 1, ὁ ἰδ., Κύπρ.: *Ἐκαμεν πολ-λὴν ποῦ-ρισμαν γιὰ νὰ πάῃ 'ς τῆς ἀγαπητιδῆς του γιὰ νὰ μὲν τὸν δοῦν.*

β) Μεταφ. περιστροφὴ, ἐλιγμός, ἐπὶ λόγου Κύπρ.: *Δάλε νὰ οὔμεν τῷ ἀφῆς' τὰ ποῦρίσματα!* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογύρι 1β. 2) Καμπή, στροφή Νίσυρ.: Ἄσμ.

Ἐδῶ κοντὰ 'ς τὴν Παναγιά 'ς τὰ ποῦρίσματά της μὴν πέρδικαν ἀγάπησα, χρυσὰ 'τον τὰ φτερά της.

Πβ. ἀπογυρίδα 1β. 3) Τὸ γύρισμα πρὸς τὰ ἐντὸς τῆς ἄκρας τοῦ ὑφάσματος καὶ ραφὴ αὐτοῦ Ἰμβρ.: *Τό 'ρραπα τοῦ 'πιγύρ'σμα 'ς τὸν χέρ'. 4) Ἀναστροφή, ἀναποδογύρισμα πράγματός τινος Μακεδ.: Φρ. Κάμῃ ἀπογύρισμα! (ἀνάστρεψε πέτραν πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ τινος). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναποδογύρισμα. 5) Τὸ κατὰ τὰ ὄρια τοῦ ἀροτρωμένου ἀγροῦ μέρος τὸ μὴ δυνάμενον νά καλλιεργηθῇ καὶ καλλιεργούμενον ἐν τέλει διὰ καθέτου αὐλακώσεως Μακεδ.*

6) Τὸ διὰ κυκλοτεροῦς κινήσεως τοῦ κοσκίνου καθάρισμα τῶν γεννημάτων, σταφίδος κτ., ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπικαθημένων ἀχρήστων οὐσιῶν, τῶν σκυβάλων Θήρ. Κάμπ. Σκῦρ. κ.ά.: *Ἐκαμα σήμερα ἀποῦρισμα μὲ τοῖς σταφίδες Θήρ. Ἐγὼ δὲ μποροῦ νὰ καταφέρω τ' ἀπογύρισμα Σκῦρ. Συνών. ἀπογυριστός 2. β) Λίκμησις συμπληρωματικὴ δημητριακῶν Κίμωλ. 7) Ἡ μετὰ τὸν ἀροτρισμὸν ἰσοπέδωσις τοῦ καλλιεργηθέντος ἀγροῦ Μακεδ. 8) Περισυναγωγή, συνήθως ἐπὶ ποιμνίου Κάμπ.: *Στὸ ποῦρισμα λάωσα τὸ ποῖ τοῦ δζοῦ. 9) Προσοχή, φροντίς, ἐπιμέλεια περὶ τι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τ' ἀποῦρισμάτου, παιδί μου, ναι ποῦ φαίνεται νεῖα. Συνών. ἀπογυρισμός. 10) Καλὴ ἀγωγή, καλοὶ τρόποι Χίος: Ἀπογύρισμα ἔχει τὸ κορίτσι.**

ἀπογυρισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποῦρισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

Φροντίς, προσοχή περὶ τι: *Ἐνας ἀποῦρισμός τῶν μαλ-λιῶν, τρεῖς ὥρες χτενίζεται γιὰ νὰ μὴν πάῃ καὶ βγάλῃ τριχαράκι!* Συνών. ἀπογύρισμα 9.

ἀπογυριστὰ ἐπίρρ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπογυριστός.

Μετὰ περιστροφῶν, ὑπαινιγμῶν, πλαγίως, ἐμμέσως ἐνθ' ἄν.: *Τὰ φέρνω - τὰ λέω ἀπογυριστὰ Κεφαλλ. Συνών. ἀναγυριστικά, ἀπογυριστικά.*

ἀπογυριστῆς ὁ, ἀμάρτ. ἀπογυρίστρα ἢ, Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

Θηλ. γυνὴ διαρκῶς γυρίζουσα ἔξω τῆς οἰκίας εἰς ἐπισκέψεις κτ. Συνών. γυρίστρα (ἰδ. γυριστής).

ἀπογυριστικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. πογυριστικά Κύπρ. ποῦριστικά Κύπρ. — ΧΠαλαῖς. Συλλ. Ποιημ. 86.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀπογυριστικός.

